

BARNAHEIMIÐ

- Mær dámdi sera væl at lurta eftir tí, sum tey gomlu bóru fram her í barnaheimi mínum, sigur Petur Jacob Sigvardsen. - Hetta vóru løtur sum ein ongantið gloymir!

At fara undir at skriva eina samfulla bygdarsøgu var ikki bara sum at siga tað. Petur Jacob fór undir arbeiði sítt við stórari virðing og í eyðmýkt, og farast mátti miðvíst til verka.

– Eg hugsaði við mær sjálvum, at her vóru so nógv onnur lærd fólk, sum saktans kundu skriva eina slíka. Men tá ið tað sást at vónin bliknaði, setti eg meg við telduna, tí eg helt, at tey ið undan gingu, høvdu so vissuliga uppiborið, at okkurt varð fest á blað teimum til

heiðurs, vísir Petur Jacob á.

Tann, sum hevur lisið í ella blaðað gjøgnum bøkurnar úr Gjáar søgu, kann skjótt sanna, at her er talan um eitt meistaraverk. Eitt verk, sum Hans Jacob Debes, professari, javnmetti við líknandi stórverk aðrastaðni í Europa.

Í sínum nærlagda arbeiði við bókaverkum sínum hevur Petur Jacob lagt dent á, at tað, sum skrivað og útgivið var, skuldi vera rætt. Hann hevur tí lagt stóran dent á at hava samstarv við holl

heimildarfólk í bygdini.

Tað er helst so, sum hann sjálvur tekur til: – Eg havi roynt at vera varin við at seta nakað á prent, sum eg ikki hevði fingið vissu fyri. Men lýtaleynt er einki mannaverk – og heldur ikki mítt!

– Tí kendi eg meg, hóast alt, rættiliga tryggan við tilfarið, tá ið tað varð givið út. Alt kann jú ikki rúmast í einum høvdi, og tí var tað gott, at eisini onnur høvdu lisið tað frammanundan.

snorri@sosialurin.fo

Seinasti róðurin

Lag: Alt, hann átti á fold, var ein koyggja. Amerikanskt fólkalag.

*Lat meg rógva mín seinasta róður,
nú ið Norðhavið randað er reytt;
her eg bíði á bekkinum móður,
til í havsbrúnni sólin er sett.*

Niðurlag:

Læn mær lummin á seinasta sinni,
lat meg damla í Gjónna í dag,
- skjótt við støðna so eri eg inni,
nú mær Norðhavið svanasong kvað.*

*Lat meg enn hoyra fuglarnar láta,
siggja Búgván og Bugin í kvøld;
mangan minnst meg róðurin váta,
– nú mær hondin um lummin er køld.*

*Lat meg enn nema náttúru fríðu,
skoða heimbygd í setandi sól,
nú eg berist á báruni blíðu
heim til hana, ið alva sín ól.*

*Nú so korkareyð fjøllini standa,
og víst vøkkult er áralag mítt;
brátt ei nakað kann meira meg granda,
tí til lands eg meg skjótt havi strítt.*

* lummur er handfang á ár.

Yrktur 28. juni 2009.
Petur Jacob Sigvardsen

**Yrktur um abba, ið kom deyðsjúkur aftur av Klaks-
víkar sjúkrahúsi við Pride, og sum ynskti at rógva
sín seinastu róður inn í Gjónna við Gjógv.**

Trá(ð)an

Petur Jacob dugir sjáldsama væl at greiða frá barnamínum sínum. Hesi minni gevur hann sera gott pláss í bókum sínum í teirri deildini, sum hann kallar “Barnsins gaman”, har hann lýsir bæði dreingja- og gentuspøl.

Eitt av hesum mínum er frá fyrstu tíðini undir 2. veraldarbardaga, har hann serliga væl minnst ta einu lötuna:

Hann hevði verið og fiskað síl, og var næstan komin heim undir Skarð, tey siga. Væl hevði honum gingist, og fongurin var góður. Tá var friðurin bráðliga burtur av einum taktføstum ljóði, ið kendist so fremmant.

– Eg hugdi niðan eftir bygdargøtuni og síggi, at nú kemur ein flokkur av skotskum hermonnum í hergongu tveir og tveir við hjálmum og byrsum gangandi út um skarð. Slíkt hevði eg ongantið sæð áður, og eg gjørdist hjartkiptur og tók til beins í stundini heim til húsa. Eg haldi ikki, at eg nakrantíð havi runnið so skjótt sum hesa ferðina, sigur Petur

Jacob við einum brosi.

Men hermenninir høvdu tó ikki illverk í kvittanini, men vóru bæði blíðir og týðir - og eisini gávumildir. Við sær høvdu teir sjokulátu, sum ikki var hvønnndagskostur tá í bygdini, og hana fingubørnini so eisini at smakka.

– Seinni, vit stóðu uttan fyri Fornhúsini, tók ein teirra ein lut úr skjáttuni. Hann trýsti á ein knøtt, og so kom eitt út, ið síðan vísti seg at vera ein sleingitráða.

– Eg átti eina tráðu, sum eg helt vera fina, men har fekk eg annað at síggja. Hann koyrði síðani hjól á tráðuna, bant flugur á dorgina og fór so at fiska. Og mín sann, um hann ikki syfti eitt sílið fyri og annað eftir, meðan vit smábørn stóðu staroygd og hugdu at hesum fremmanda undurtóli, ið so snildisliga lokkaði øll hesi heimføddu sílini í felluna.

– Á Harragud, sum eg tráaði eftir at eiga eina slíka tráðu.